

за единъ добъръ край; прочее, ако човѣкътъ страда на тоя свѣтъ, то е за доброто на човѣкътъ.

Дружеството на Занзе, и то, бѣше за мене една добрина: тя ми бѣше умягчила характертъ. Като ищяхъ да се удостоѣжъ за почеттъ ѝ, търсахъ много мѣсеци наредъ да не се отдалечявамъ отъ длъжноститѣ, които сж наложени на сѣки човѣкъ да се показува по върховенъ отъ злочестията; да бжде търпѣливъ, и нѣколко мѣсеци отъ постоянство ми бѣхъ доста да ме наклонѣтъ на самоотвърженъето. Два пѣтъ само Занзе ме видѣ да се разгнѣвижъ. Единъ пѣтъ, въ обстоятелството, за което говорихъ, за лошото кафе, а други пѣтъ въ тоя случай:

Сѣки двѣ или три недѣли вардачатъ ми донасеше по едно писмо отъ домородството ми, което, като минуваше първо прѣзъ рѣцѣтъ на Комисията, дождаше ми заличено съсъ чърти, толкосъ черни, колкото бѣше възможно. А пакъ, единъ день, намѣсто да заличѣтъ само нѣколко фрази, бѣхъ повлѣкли проклетата чѣрта върху цѣлото писмо, освѣнъ върху думитѣ на заглавието, *Най-драги Силвио*, и върху думитѣ, които го свършвахъ, *пригрѣцами те синца отъ сърце*.

Отъ това осѣтихъ едно толкосъ голѣмо разярене, щото въ прижтствнето на Занзе викахъ отъ гнѣвъ, и не знамъ кого проклехъ. Горкото момиче ме съжели, нъ въ сжщото врѣме ме укори дѣто не сжмъ послѣдователенъ на начялата си. Намѣрихъ, че тя има право, и не клехъ веке никого.

Единъ день единъ отъ секундинитѣ влѣзе въ тъмницата ми, като се показваше да има нѣщо тайно, и ми каза: